

i det hele taget paa en saadan Maade, at de ikke iformindskede Ansvarssølelsen. Naar vi nu se paa Befolkningen i f. Eks. en Fattiggaard, da er det jo en af de Ting, som støber mest, og som er mest skiftet til at undergrave Ansvarssølelsen, at vi der finde levende ved Siden af hinanden og under samme Behandling, Personer, som skulde et lastefuldt Liv deres Tilstand, og andre Folk, der have ført en hæderlig, upaaklagelig Vandel, og som maaske kun skulde den DMstændighed deres ulykkelige Tilstand, at deres Forsørgere eller at de selv ere blevne lemlæstede ved et Ulykkestilfælde. Jeg mener, det vilde i høj Grad bidrage til at forøge Ansvarssølelsen i Landet, naar vi saa meget som muligt søgte at borttage de tre Aarsager til uforlyst Fattigdom, nemlig Alderdomsvagheit, Sygdom og Ulykkestilfælde, saaledes at det kun blev selvforskyldt Fattigdom, der kom under offentlig Forsørgelse. Og jeg tror, at man kan borttage Ulykkestilfælde som Fattigdomsaarsag uden at krænke Ansvarssølelsen i nogen Grad. Det kunde man maaske ikke tidligere, da maatte man maaske sige til en Mand: Du er Fisser og skal ud paa Havet, du maa jo vide, at du kan gaa under, det maa være din Bligt at gøre noget i den Retning, og gør du det ikke, er det din egen Skyld, at din Familie bliver hjælpeløs — alt uagtet han ikke var i Stand til at gøre noget; han kunde ikke vente, at en saadan Mand skulde lægge Kapitaler op. Men i vore Dage kan man godt træffe Foranstaltninger i saa Henseende, idet man gennem Forsikringsvæsenet er kommet til et saadant Standpunkt, at det nok kan gennemføres, at Ulykkestilfælde ikke mere bringe en Familie paa Fattigvæsenet, og det er det, som efter min Mening ogsaa bør gennemføres. — Jeg skal ikke her indlade mig paa en dybere Undersøgelse af, hvorvidt det vil være en særdeles bekvemlig Foranstaltning at gennemføre dette eller ikke; jeg vil kun sige, at naar vi forleden Dag hørte den Kritik, som det ærede Medlem fra Alborg (Bramsen) rettede mod det socialdemokratiske Forslag, og som jeg fandt tilintetgørende for det, saa kunde maaske den Tanke opstaa i os, om ikke den samme Kritik tilintetgjorde al Tanke om en mere omfattende Ulykkesforsikrings Gennemførelse. Derfor vil jeg med nogle ganske faa Ord berøre dette Spørgsmaal, idet jeg straks siger, at jeg tror ikke, det bliver Tilfældet. Under Diskussionen af det foreliggende Lovforslag har jeg flere Gange spurgt mig selv: Eksisterer da Sygekasseloven ikke, siden man baade i det socialdemokratiske, og jeg tror ogsaa i det nu

foreliggende Lovforslag, tænker sig Ulykkesforsikringen begyndende den Dag, da vedkommende kommer til Skade og faar sin Haand eller Arm ramponeret? Jeg vidste ikke bedre, og det stod saadan for min Bevidsthed, end at det var Sygekassernes Sag at tage Affaire, naar man saadan kom til Skade og skulde under Lægebehandling. Jeg tror ogsaa, min Mening paa dette Punkt er rigtig, og siden have flere ærede Medlemmer været inde paa ganske det samme, idet de have gjort opmærksom paa, at det er urimeligt i denne Lov at medtage Omsorgen for forbigaaende eller foreløbige Følger af Ulykkestilfælde. Og nu vil jeg gøre opmærksom paa, at da det ærede Medlem fra Alborg forleden Dag anslog Udgifterne til en Ulykkesforsikring i det Omfang, som Socialdemokraternes Forslag krævede, til mellem 13 og 14 Millioner Kr., nævnedes han selv en Sum af 3—4 Millioner som ivarende til Udgiften til denne foreløbige Behandling, som jeg synes nødvendigvis maa komme ind under Sygekassens Omraade. Se vi altsaa bort fra disse Tilfælde, ville Omkostningerne ved det socialdemokratiske Lovforslag være reducerede til 10 Millioner Kroner. Men saa er der en anden Ting, som kunde brejdes Socialdemokraternes Forslag, nemlig, at det i det hele taget er for flot anlagt, medens jeg tror, den modsatte Bredelse kan rettes mod det nu foreliggende Forslag — det er overmaade knebent indrettet. Det tror jeg fremgaar, naar man sammenligner de to Forslag. Efter Socialdemokraternes Forslag er det mindste, der skal ydes nogen Mand for en vedvarende Formindskelse af hans Arbejdsdygtighed, 500 Kr. i Byen og 400 Kr. paa Landet. Det er Minimum, der kan altsaa i de fleste Tilfælde blive adskilligt mere at yde. Efter det foreliggende Forslag er derimod det højeste, der kan ydes en Mand under saadanne Forhold, 200 Kr. Han faar nemlig en Kapital paa 3,600 Kr., men derfor kan han, saa vidt jeg har undersøgt det, kun købe en Livrente paa 200 Kr., naar han er mellem Tredive- og Fyrrethveaaralderen; er han ældre, bliver den jo noget større. Men mellem et Maksimum paa 500 Kr. og et Minimum paa 200 Kr. er der jo en Mellemsvej, og efter al Sandsynlighed en fornuftig afpasset Mellemsvej, hvorved det lader sig gøre at reducere de 10 Millioner til 5 Millioner. Saa vilde der være tilbage at tage Hensyn til, at allerede nu falder en Del af Følgerne af Ulykkestilfældene ind under Alderdomsforsørgelsesloven, skønt dette maaske er en ringere Del af Tilfældene, men desto flere under Fattigvæsenet. Jeg er nemlig enig